

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **XY**, narozený X
bytem X

proti
žalovanému: **Okresní soud v Lounech**
sídlem Sladkovského 1132, 440 29 Louny

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím dle žalobního tvrzení ve zveřejnění neanonymizovaných osobních údajů žalobce v dokumentu č. j. XA na internetových stránkách žalovaného, zejména ponechání unikátních spisových značek exekučních řízení XB a XC ve spojení s identifikačními znaky žalobce, o návrhu žalobce na nařízení předběžného opatření,

takto:

- I. Návrh žalobce na nařízení předběžného opatření **se zamítá.**
- II. Žalobci **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na nařízení předběžného opatření, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá toho, aby soud určil, že „zásah žalovaného spočívající ve zveřejnění neanonymizovaných osobních údajů žalobce v dokumentu č. j. XA na internetových stránkách žalovaného, zejména ponechání unikátních spisových značek exekučních řízení XB a XC ve spojení s identifikačními znaky žalobce, je nezákonný.“ Dále žalobce ve věci navrhuje, aby soud žalovanému zakázal „pokračovat v porušování práv žalobce zveřejňováním dokumentu č. j. XA v podobě, která obsahuje iniciály žalobce, jeho akademické tituly nebo spisové značky exekučních řízení XB a XC“ a současně žalovanému přikázal „do 24 hodin od právní moci rozsudku odstranit dokument č. j. XA z internetových stránek žalovaného a z informačního systému justice.cz v podobě popsané v bodě II. rozsudku a dále se mu přikazuje bezodkladně požádat provozovatele internetových vyhledávačů (zejména Google, Bing a Seznam.cz) a provozovatele veřejně přístupných internetových archivů (zejména Internet Archive - Wayback Machine, projekt Memento, Archive.today) o deindexaci dotčené URL adresy a trvalé odstranění všech uložených kopií (snapshotů) předmětného dokumentu.“
2. Zároveň podal žalobce ve věci návrh na nařízení předběžného opatření, kterým se domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost „do 24 hodin od doručení tohoto usnesení dočasně odstranit dokument č. j. XA z internetových stránek odpůrce a z informačního systému Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

justice a stránek msp.gov.cz.“ a „bezodkladně požádat provozovatele internetových vyhledávačů (zejména Google, Bing a Seznam.cz) a internetových archivů (zejména Internet Archive - Wayback Machine, projekt Memento, Archive.today) o deindexaci URL adresy, na které byl tento dokument zveřejněn, a o odstranění všech jeho uložených archivních kopií (snapshotů)“, a to s tím, aby takto uložené povinnosti trvaly až do právní moci rozhodnutí ve věci samé.

3. K předmětnému návrhu žalobce uvedl, že mu hrozí vážná újma dle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť byl již dne 17. 4. 2026 konfrontován třetí osobou prostřednictvím zprávy, ve které tato osoba výslovně uvedla, že na základě údajů zveřejněných žalovaným spojila obsah zveřejněné listiny se žalobcem. Hrozba ztotožnění žalobce a jeho veřejné dehonestace tak není pouze hypotetická, ale již reálně nastala. Neanonymizované spisové značky tudíž dle žalobce posloužily jako přímý klíč k jeho majetkovým poměrům, čímž byla nevratně zasažena jeho dobrá pověst a soukromí.
4. Naléhavost předmětného návrhu je pak dle žalobce umocněna povahou digitální stopy. Žalobce se přitom pokusil o smírné řešení výzvou odeslanou do datové schránky žalovaného dne 17. 4. 2026. Žalovaný nicméně nezjednal nápravu ani po více než 60 hodinách.
5. S ohledem na trvající nečinnost žalovaného a prohlubující se zásah do informačního sebeurčení žalobce je tedy vydání předběžného opatření jedinou cestou, jak zabránit totálnímu zmaření účelu podané žaloby. Po žalobci současně nelze spravedlivě požadovat, aby strpěl další hodiny expozice svých citlivých dat na internetu. Vydání předběžného opatření tak představuje v daný moment jediný účinný nástroj, který může zabránit nevratné dehonestaci žalobce.
6. Žalovaný ve vyjádření k danému návrhu na nařízení předběžného opatření nejprve zrekapituloval, že žalobce podal dne 31. 3. 2026 žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), na kterou mu žalovaný odpověděl dne 14. 4. 2026, přičemž následně tuto odpověď v souladu s § 5 odst. 3 InfZ v anonymizované podobě zveřejnil. V reakci na výše popsanou skutečnost adresoval žalobce dne 17. 4. 2026 (ve 12:37 hod.) žalovanému podání, v němž jej vyzval k odstranění zveřejněného dokumentu do 24 hodin. Dne 17. 4. 2026 byl však pátek, v němž úřední hodiny soudu končí ve 13:00 hod. Zpracování podání žalobce tak proběhlo bez průtahů (tj. pověřené zaměstnankyni bylo předloženo v řádu hodin), a to hned následující pracovní den (20. 4. 2026), přičemž byl bezprostředně poté vydán pokyn ke svěšení dotčeného dokumentu z internetových stránek Ministerstva spravedlnosti (žalobce byl o tomto postupu žalovaným vyrozuměn téhož dne). Dotčený dokument tudíž už není na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti zveřejněn, resp. od tvrzeného zásahu do práv žalobce bylo upuštěno. Žalovaný proto navrhl, aby soud návrh na nařízení předběžného opatření zamítl.
7. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.
8. Předběžné opatření podle § 38 s. ř. s. tak představuje univerzální nástroj prozatímní ochrany práv účastníků, který lze uplatnit ve všech řízeních vedených ve správním Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

soudnictví (§ 4 s. ř. s.). Jedná se však o zcela mimořádný institut, který lze aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží, že mu hrozí vážná újma. Pro hrozbu vážné újmy je možno uložit takovou povinnost i třetí osobě, ovšem toliko za předpokladu, že to po ní lze spravedlivě žádat.

9. Výkladem pojmu vážná újma jakožto základní podmínky pro nařízení předběžného opatření se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, publ. pod č. 910/2006 Sb. NSS. V tomto usnesení vyslovil, že „[v]ážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě, že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.“ Zdejší soud zároveň zdůrazňuje, že rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím předběžné povahy, jehož účelem je zajistit, aby rozhodnutí ve věci samé mohlo mít reálné účinky na právní poměry účastníků tím, že se dočasně zabrání intenzivním zásahům do jejich právní sféry (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 As 6/2017-75). Předběžné opatření lze také kdykoliv zrušit nebo změnit (tj. rozšířit či zúžit rozsah omezení, která byla povinnému účastníkovi uložena), změní-li se poměry (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).
10. Jak vyplývá ze shora popsaného, jednou ze základních podmínek pro nařízení předběžného opatření je objektivní existence vážné újmy, která reálně účastníkovi řízení hrozí v případě, že by po dobu řízení před soudem nebyly upraveny poměry tak, že bude účastníkovi řízení či třetí osobě uloženo něco konat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Závažnost újmy, která žalobci v důsledku žalobou namítaného nezákonného zásahu žalovaného hrozí a která by odůvodňovala nařízení předběžného opatření, nicméně nebyla ze strany žalobce ve věci odpovídajícím způsobem tvrzena, natož pak prokázána.
11. Žalobce totiž dle hodnocení soudu v podaném návrhu na nařízení předběžného opatření neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že pokud by předběžné opatření vydáno nebylo, mohla by mu vzniknout vážná újma ve smyslu shora odkazovaného judikturního výkladu. Žalobce v tomto ohledu uplatnil pouze zcela obecná a spekulativní tvrzení o tom, že byl již dne 17. 4. 2026 konfrontován třetí osobou prostřednictvím zprávy, ve které tato osoba výslovně uvedla, že na základě údajů zveřejněných žalovaným spojila obsah zveřejněné listiny se žalobcem, a že neanonymizované spisové značky posloužily jako přímý klíč k jeho majetkovým poměrům, čímž byla nevratněasažena jeho dobrá pověst a soukromí.
12. V tomto kontextu je předně třeba upozornit na fakt, že se z žalobcem odkazované a k žalobě připojené části komunikace žalobce se třetí osobou výslovně podává, že „budu se snažit být stručný, zjistil jsem, že čelíte dlouholeté exekuci. Informaci jsem si prověřil a jsem pobouřen nedostatkem transparentnosti z Vaší strany. Nejde o těch pár tisíc, kterým čelíte, ale o princip a zásadní porušení důvěry. V tuto chvíli nevím, zda chci nadále spolupracovat na projektech. Očekávám okamžité vyjádření k věci.

Dobré dopoledne. Mohu prosím vědět, odkud toto čerpáte?

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

To byste měl vědět sám – na MSp je o tom celý dokument ne náhodou podobný vašemu stylu. Co myslíte, že jsem našel pod XC? To už neokecáte, faktem je, že vy jste ten, kdo dluží. Sedm let to necháváte hníť?

13. Shora citovaná komunikace žalobce tak v jejím plném a odpovídajícím znění nijak nevypovídá o tom, že by třetí osoba právě a pouze na základě údajů dříve zveřejněných žalovaným spojila obsah dotčené listiny se žalobcem, a že by neanonymizované spisové značky v poukazovaném dokumentu posloužily jako přímý klíč k majetkovým poměrům žalobce. Návrhové tvrzení žalobce je tedy v daném ohledu seznatelně účelové, neboť třetí osoba v odkazované komunikaci toliko uvádí jí učiněné zjištění, že žalobce čelí dlouholeté exekuci, následně doplněné o informaci stran věci vedené pod sp. zn. XC, jak má plynout z blíže neurčeného dokumentu dostupného u Ministerstva spravedlnosti; aniž by tak zmínila jakýkoliv výstup zveřejněný přímo žalovaným, jenž by se vztahoval k osobě žalobce, a to v kontextu věci vedené pod sp. zn. XA.
14. Soud dále v nadepsaných souvislostech upozorňuje na skutečnost, že žalobce předmětným návrhem fakticky směřuje vůči tomu, že žalovaným neanonymizované spisové značky EX v odkazovaném dokumentu lze za užití dalšího vyhledávacího postupu propojit s jeho osobou – resp. že se třetí osoby mohou dozvědět, že žalobce čelí exekucím, což má vést k jeho dehonestaci. K tomu je však nutno poukázat na § 125 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“), ve spojení s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 329/2008 Sb., o centrální evidenci exekucí, přičemž z této právní úpravy jasně vyplývá, že *„Exekutorská komora vede centrální evidenci exekucí jako veřejný seznam, jehož původním a primárním účelem je v souladu s relevantními právními předpisy evidovat informace o vedených exekučních řízeních a tyto údaje za dále stanovených podmínek poskytovat veřejnosti. Komukoli se tak umožňuje ověřit si, zda je vůči němu či jakékoli jiné konkrétní osobě vedena exekuce či nikoli. Taková informace je důležitá zejména pro účastníky závazkových vztahů, kteří tak mají možnost si předem vzájemně zkontrolovat majetkovou situaci svého smluvního protějšku či si ověřit, zda lze vůbec naplnit materiální podstatu smluvního vztahu s ohledem na případný zákaz dlužníka nakládat se svým majetkem v důsledku generálního inhibitoria“* (viz Molák, S., Krejsta, J., Jaroš, V., Kocinec, J., Kühn, Z., Štika, M., Toman, A., Vaculík, L., Wolfová, J.: *Exekuční řád. Komentář.*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 125, nebo též Svoboda, K., Jícha, L., Krejsta, J., Hozman, D., Úšelová, V., Kocinec, J. a kol.: *Exekuční řád. Komentář. 1. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 125).
15. Dle výše odkazované vyhlášky č. 329/2008 Sb., konkrétně podle jejího § 1 odst. 1, je přitom centrální evidence exekucí vedena na určené adrese ve veřejně přístupném informačním systému (Internet). Ustanovení § 2 téže vyhlášky současně stanoví i to, jaké údaje se do této evidence zapisují – mj. označení exekučního soudu, údaje o exekučním titulu, den, měsíc a rok vydání vyrozumění o zahájení exekuce, vymáhaná povinnost, údaje o způsobu vedení exekuce, jakož i u povinného – fyzické osoby její jméno a příjmení, rodné číslo či datum narození a adresa místa trvalého pobytu, popř. místa pobytu na území. Z komentářové literatury se k nadepsané právní úpravě dále podává, že *„centrální evidence exekucí má podobu a funkci veřejného seznamu, v němž se za splnění zákonných podmínek a podmínek dále stanovených touto vyhláškou evidují informace o probíhajících exekučních řízeních. Tyto informace jsou veřejně dostupné; za poplatek si může kdokoli ověřit, zda je vůči konkrétní fyzické či právnické osobě vedena exekuce. Taková informace může hrát podstatnou roli při uzavírání smluv či přebírání závazků. Centrální evidence exekucí je veřejně přístupná prostřednictvím sítě internet na adrese www.ceecr.cz. Portál je veden a spravován Exekutorskou Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.*

komorou ČR, která je zodpovědná za jeho dostupnost, a za to, že je z ní možné pořizovat výpisy a poskytovat elektronické údaje. Zásadním údajem, podle něhož lze bez znalosti spisové značky daného exekučního řízení (či jiných údajů) vyhledávat v CEE, je údaj o povinném. Údaj o povinném – fyzické osobě se do evidence zapisuje pomocí jména, příjmení a rodného čísla, pokud bylo povinnému přiděleno. Povinný – fyzická osoba je dále v evidenci identifikován podle adresy trvalého pobytu“ (viz Vaculík, L.: Vyhláška o centrální evidenci exekucí. Komentář., Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 1 a § 2).

16. Z dříve konstatované právní úpravy je tedy dle soudu nájisto zřejmý i její primární účel, kterým je právě zajistit (poskytnout) možnost veřejnosti seznámit se s relevantními informacemi stran vedených exekučních řízení – mj. zda je vůči konkrétní fyzické či právnické osobě (zde žalobci) vedena exekuce. Žalobce se však v nyní projednávané věci snaží tomuto účelu fakticky zabránit, a to skrze předmětný návrh na nařízení předběžného opatření opírající se však o ničím nepodložená tvrzení ve vztahu k postupu žalovaného v případě poukazované žádosti žalobce o poskytnutí informací podle InfZ.
17. Vycházeje ze shora popsaného soud považuje též za potřebné doplnit, že samotná spisová značka exekutora EX je podle § 2 odst. 6 písm. a) vyhlášky č. 329/2008 Sb. identifikátorem té které exekuční věci, přičemž se skládá z trojčíslí představujícího evidenční číslo exekutora, označení příslušného rejstříku písmeny „EX“, pořadového čísla věci a posledního dvojčíslí kalendářního roku. Takovou spisovou značkou tudíž není primárně identifikována osoba povinného, ale konkrétní exekuční řízení (resp. exekuční spis).
18. Poukázal-li tedy žalobce v rámci daného návrhu pouze na fakt, že neanonymizované spisové značky ve zveřejněném dokumentu žalovaného posloužily jako přímý klíč k jeho majetkovým poměrům, čímž byla zasažena jeho dobrá pověst a soukromí, pak je nutno zdůraznit, že samotné spisové značky EX jsou informací v zásadě veřejně dostupnou, jakož ostatně i další relevantní informace týkající se vedených exekučních řízení (§ 2 vyhlášky č. 329/2008 Sb.), přičemž je na dostupnosti takových informací zcela logický a důvodný veřejný zájem.
19. Tvrzení žalobce uplatněná v návrhu na nařízení předběžného opatření jsou proto dle soudu natolik povšechná, fabulující a v zásadě mimoběžná s relevantní právní úpravou, že nemohou být důvodem pro nařízení požadovaného předběžného opatření jako zcela mimořádného institutu. Možno zmínit i skutečnost, že žalovaný dle jeho vyjádření se ve věci dotčený dokument z internetových stránek Ministerstva spravedlnosti již dříve svěřil, o čemž žalobce též informoval. Žalobce tak ve vztahu k nebezpečí vážné újmy, která by mu mohla vzniknout, pokud by předběžné opatření vydáno nebylo, neunesl břemeno tvrzení, natož pak břemeno důkazní.
20. Vzhledem ke všemu shora uvedenému proto soud dospěl k závěru, že žalobcem nebylo v dostatečném rozsahu tvrzeno a prokázáno, že mu v případě nevydání předběžného opatření hrozí vážná újma. Nebyla tedy naplněna základní podmínka pro nařízení navrhovaného předběžného opatření, přičemž soud návrh na nařízení předběžného opatření výrokem I. usnesení zamítl.
21. Výrokem II. usnesení soud žalobci zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na nařízení předběžného opatření. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli (žalobci) uložena povinnost soudní Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na nařízení předběžného opatření je dle položky 5 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

22. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: **1549001526**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

Ústí nad Labem 4. května 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.